

Πρώτη Πράξη

Σκηνή Πρώτη

*Μπαίνει η **υπηρέτρια** του Σκρουτζίδη, η **Αγγελική**, ευδιάθετη και τσακπίνα. Στα χέρια της κρατάει έναν ασημένιο δίσκο με τσάι, κέικ κλπ. Τα αφήνει στο τραπεζάκι που είναι δίπλα στην πολυθρόνα. Κάθεται αναπαυτικά, παίρνει την εφημερίδα που υπάρχει ήδη στο τραπέζι και προσπαθεί να διαβάσει*

Αγγελική

Ωχού. Τι κάθομαι και διαβάζω. Αφού δεν ξέρω γράμματα. Άχρηστες εφημερίδες. Θα του πω να μου πάρει ένα περιοδικό μόδας, να ξεφυλλίσω τα μοντελάκια, μήπως μου πάρει κανένα καινούριο φορεματάκι τώρα που έχουμε γιορτές.

Πετάει αδιάφορα την εφημερίδα κάτω στο πάτωμα. Βάζει τσάι, πίνει και τρώει κέικ

Αγγελική

Μμμ, νόστιμο το έκανε. Μωρέ μπράβο. Και δεν του το 'χα. Λες να του πω να φτιάξει σουτζουκάκια για το μεσημέρι; Καλή ιδέα.

Χτυπάει ο τηλέφωνο. Το σηκώνει

Αγγελική

Οικία Σκρουτζάκη, λέγετε παρακαλώ; Ποιος είναι στην άλλη γραμμή;

Λογιστής

Φίλτατη Αγγελική, καλημέρα. Ο Δημήτριος είμαι, ο λογιστής.

Αγγελική *[γλυκαίνεται]*

Αχ, κύριε Δημήτριε, τι μου κάνετε; Σας σκεφτόμουν τις προάλλες. Και να ξέρετε, μου λείψατε....

Λογιστής

Αγγελικούλα, άσε τους συναισθηματισμούς, δεν έχουμε χρόνο. Τώρα πες μου, το βρήκες;

Αγγελική

Αχ, κύριε Δημήτριε, θα σας στεναχωρήσω και δεν το θέλω. Δεν το θέλω! Δυστυχώς, δεν το βρήκα πουθενά. Κι έχω φάει τον κόσμο. Οριακά έχω ένα φούσκωμα.

Λογιστής

Θα συγκυστώ πάλι και θα με πιάσει τρέμουλο. Λοιπόν, έρχομαι από εκεί. Πάω να πάρω το άλογο από το σέρβις, να το πάω στο πλυντήριο, κι έπειτα θα έρθω ευθύς και αμέσως. Εσύ φρόντισε να τον στείλεις έξω για δουλειές, για να είμαστε μόνοι μας.

Αγγελική

Ωωω, κύριε Δημήτριε, θέλετε να μείνουμε μόνοι μας; Προλαβαίνω, άραγε, να κάνω ένα αφρόλουτρο με γάλα γαϊδούρας, ενάμιση τοις εκατό λιπαρά, για απαλό δέρμα;

Λογιστής *[αυστηρός]*

Άσε τις γαϊδούρες και τα μουλάρια, Αγγελική, και φρόντισε να τον ξαποστείλεις.

Αγγελική

Μάλιστα, κύριε Δημήτριε... Όπως αγαπάτε...

Λογιστής

Εις το επανιδείν.

Και κλείνει η γραμμή, Η Αγγελική αναστενάζει

Αγγελική

Ααααχ, να με αγαπούσατε και μένα μια τόση δα σταλίτσα...

Μπαίνει ο Σκρουτζάκος. Στο χέρι του κρατάει ένα μπολάκι με... κάτι μέσα

Σκρουτζάκος

Αγγελικούλα ζάχαρη, Αγγελικούλα μέλι.

Αγγελική *[με ύφος επιτακτικό και συνομπ]*

Ναι, θέλω και από τα δύο, διότι το τσάι μου είναι πικρό σαν ανεκπλήρωτος έρωτας! Αααααχ...

Σκρουτζάκος

Ωω, σου ζητώ συγνώμη, Αγγελικούλα μου. Σου έβαλα επτά κύβους ζάχαρη στο τσάι σου, αλλά δε φτάσανε, απ' ό,τι φαίνεται. Κοίτα, όμως, τι σου έφερα! Ελπίζω να τα πέτυχα. Είναι η πρώτη φορά, άλλωστε, που κάνω κάτι τέτοιο.

Αγγελική

Μη μου πείτε, κύριε Σκρουτζάκη μου, ότι τα φτιάξατε; Ααααχ, πεθαίνω για μελομακάρονα!

Σκρουτζάκος *[της δίνει το μπολ]*

Το θέμα είναι να μην πεθάνεις ΑΠΟ μελομακάρονα... Ε, τότε, voila! Είσαι η πρώτη που θα τα δοκιμάσει!

Αγγελική *[παίρνει το μπολ και σοκάρεται]*

Και η τελευταία απ' ό,τι φαίνεται. Τι είναι αυτά, κύριε Σκρουτζάκη;

Σκρουτζάκος

Μακαρόνια με μέλι, δηλαδή, μελομακάρονα!

Αγγελική

Αχ, δεν αισθάνομαι καλά. Νομίζω πως θα λιποθυμήσω!

Σκρουτζάκος

Μη, μη μου λες τέτοια, Αγγελικούλα μου. Τι μπορώ να κάνω;

Αγγελική

Κάντε μου αμέσως αέρα με χαρτονομίσματα!

Σκρουτζάκος

Με χαρτονομίσματα; Αμέσως!

Βγάζει από την τσέπη του όσα χαρτονομίσματα έχει και της κάνει αέρα

Σκρουτζάκος

Αχ, χίλια συγνώμη, Αγγελικούλα μου. Αισθάνεσαι λίγο καλύτερα τώρα;

*Η Αγγελική του βουτάει από τα χέρια τα χρήματα και τα βάζει στην ποδιά
της*

Αγγελική

Όχι και τόσο. Χρειάζομαι κι άλλον αέρα, με νέα χαρτονομίσματα, κύριε Σκρουτζάκη μου.

Σκρουτζάκος

Γιατί, τι έχουν αυτά;

Αγγελική

Τσαλακώθηκαν, κύριε Σκρουτζάκη μου, τσαλακώθηκαν. Χρειάζομαι αέρα με φρέσκα και κολλαριστά χαρτονομίσματα. Συντομεύετε, παρακαλώ, διότι έχω και τάση προς έμετο.

Σκρουτζάκος

Ναι, ναι, αμέσως.

Και ο Σκρουτζάκος βγάζει άλλα χρήματα από τις τσέπες του και της κάνει αέρα. Η Αγγελική προσποιείται ότι θύμωσε και του αρπάζει τα χρήματα

Αγγελική

Αααα, καθυστερείτε την ανάρρωσή μου και η υγεία μου χειροτερεύει. Πάω να πλυθώ να συνέλθω. Εσείς μαζέψτε εδώ μέσα. Αχούρι είναι το σαλόνι. Αν είναι δυνατόν, αν είναι δυνατόν!

Και φεύγει τρέχοντας προς τα μέσα, έχοντας το χέρι της στο στόμα της. Ο Σκρουτζάκος απογοητεύεται. Μαζεύει την εφημερίδα από κάτω και κάθεται στεναχωρημένος στην πολυθρόνα του, μονολογώντας

Σκρουτζάκος

Τίποτα δεν κάνω σωστά, μου φαίνεται. Ε, που να με πάρει ο χάρος.

Και ανοίγει νευρικά την εφημερίδα του

Σκηνή Δεύτερη

Μπαίνει ο Χάρος

Χάρος

Με φώναξες, ψυχούλα μου;

Σκρουτζάκος *[τρομάζει]*

Αααα, με κοψοχόλιασες! Μου 'φυγε η ψυχή, κύριε Χάρε μου.

Χάρος

Πού τέτοια τύχη. Το κάνω αυτό όταν θέλω να τα κακαρώσει κάποιος αμέσως, χωρίς να περιμένω.

Σκρουτζάκος

Όλο ιδέες είσαι. Τι θες πάλι εδώ; Δεν πεθαίνει κάποιος.

Χάρος

Και έτσι όπως το πάμε, θα πεθάνω εγώ από ανία και βαρεμάρα. Πρέπει να γεμίσω κάπως τις ώρες μου, γιατί έχει πέσει η δουλειά. Να σου πω. Θες να δηλητηριάσουμε κάποιον από τους δικούς σου; Πλάκα θα 'χει.

Σκρουτζάκος *[σοκαρισμένος]*

Τι; Τι λες, κύριε Χάρε μου; Εγώ είμαι καλός άνθρωπος πια, δεν κάνω τέτοια. Θέλω όλοι οι γύρω μου να είναι καλά και να φροντίζω όσο μπορώ κι εγώ γι' αυτό.

Χάρος

Πωωωω, θα με πεθάνει αυτός με τις καλοσύνες του. Να σου πω, Σκρουτζάκη. Από πέρυσι, την παραμονή των Χριστουγέννων, που μου έγινες καλός, μου έχεις σπάσει τα νεύρα. Εξαιτίας σου έχω ξεκινήσει αγωγή με ψυχοφάρμακα.

Σκρουτζάκος

Εγώ; Γιατί; Πώς; Τι έκανα;

Χάρος *[νευριασμένος]*

Το θέμα είναι τι ΔΕΝ έκανες. Μέχρι πέρυσι που ήσουν στριμμένος, κακότροπος, φιλάργυρος, άκαρδος, συναισθηματικά ψυχρός, μοναχικός, μισάνθρωπος...

Σκρουτζάκος *[τον διακόπτει]*

Ναι, εντάξει, καταλάβαμε...

Χάρος

ΚΑΙ καρατσιγκούνaros, μια χαρά θανάτους είχαμε, χάρη σε σένα, ψυχουλάκι μου.

Σκρουτζάκος

Τι; Τι σχέση είχε ο χαρακτήρας μου με τους θανάτους που λες;

Χάρος

Κάτσε και θα σου εξηγήσω. Μισό, να βγάλω το σημειωματάριό μου... Λοιπόν. Ο βοηθός σου, ο Ελευθέριος Κακοχρονάκος, αυτοκτόνησε με καραμπίνα, γιατί τον απέλυσες χωρίς να φταίει... Ααααα, ωραίες στιγμές.

Σκρουτζάκος *[στεναχωριέται]*

Ναι, δυστυχώς δεν τον πρόλαβα. Όμως, μετά ανέλαβα τον γιο του...

Χάρος *[τον διακόπτει]*

Τον κούτσαβλο... Τελείως άχρηστος. Δώσ' του μια κλωτσιά, μωρέ, του σακάτη, να πέσει στο πηγάδι, να περάσω κι εγώ λίγο ωραία.

Σκρουτζάκος

Μήπως γίνεται να μη με διακόπτεις;

Χάρος

Δε γίνεται. Το έχω από μικρός. Αλλά θα προσπαθήσω... Μισό... Για να σε δω... Λίγο χλωμός μου φαίνεσαι. Μήπως πεθαίνεις; Να ξέρω να καθίσω λίγο ακόμη. Δε βιάζομαι.

Σκρουτζάκος *[έξαλλος]*

ΌΧΙ, δεν πεθαίνω, λέμε!

Χάρος

Πωωω, κρίμα. Πόσο βαρετή είναι η ζωή καθώς περιμένεις τον θάνατο...

Σκρουτζάκος

Να συνεχίσω;;;

Χάρος

Κάνε ό,τι θες, μωρέ.

Σκρουτζάκος

Ωραία. Πού είχαμε μείνει;

Χάρος

Στον κούτσαβλο.

Μπαίνει ο Νικόλαος, ο γιος του πρώην βοηθού του

Χάρος

Αααα. Κατά φωνή και ο σακάτης.

Σκρουτζάκος

Ααα! Καλώς τον λεβέντη μου.

Χάρος *[θα σχολιάζει]*

The rocks are laughing με το λεβέντη μου.

Νικόλαος

Καλημέρα, κύριε Σκρουτζάκη. Πώς είστε σήμερα;

Σκρουτζάκος

Ααα, πολύ καλά, Νικόλαε. Εσύ;

Χάρος

Να του βάλω μια τρικλοποδιά να πέσει πάνω στη τζαμαρία να τελειώνουμε;

Σκρουτζάκος

ΟΧΙ!

Νικόλαος

Τι όχι; Δε θέλετε να σας πω πώς είμαι;

Σκρουτζάκος

Όχι... Δηλαδή, ναι, φυσικά και θέλω!

Χάρος

Να τον σπρώξω να πέσει μέσα στο τζάκι, να μυρίσει και λίγο ψητό;

Σκρουτζάκος

ΣΚΑΣΕ!

Νικόλαος

Μα δεν πρόλαβα να πω κάτι...

Ο Νικόλαος αρχίζει να ψευτοκλαίει

Σκρουτζάκος

Όχι, όχι, δεν το είπα σε σένα. Συγνώμη, αγόρι μου...

Νικόλαος

Μα δεν υπάρχει κάποιος άλλος εδώ.

Χάρος

Άμα σου πάρω το κεφάλι με το δρεπάνι μου, θα δεις ότι υπάρχει κι άλλος. Δηλαδή, μοι!

Σκρουτζάκος

Έλα, μικρέ μου Νικόλα, μην κλαις άλλο. Να, καμιά φορά μιλάω με το πνεύμα της μητέρας μου, έτσι, για παρηγοριά... Μου λείπει, ξέρεις...

Χάρος

Αυτός ήταν κυριλές θάνατος. Πνίγηκε με το σάλιο της. Ααααα, ωραίες εποχές και καθαρές δουλειές.

Νικόλαος

Σας καταλαβαίνω. Κι εμένα μου λείπει ο πατέρας μου... Δεν μπορώ να ξεπεράσω τον θάνατό του...

Χάρος

Αααα, εγώ δεν έχω τέτοια θέματα...

Σκρουτζάκος

Να ξερες πόσο λυπάμαι γι' αυτό. Μπορώ να κάνω κάτι να απαλύνω κάπως τον πόνο σου;

Ο Νικόλαος κλαίει λίγο πιο υπερβολικά

Χάρος

Βρε, να του δώσω μια κουτουλιά να απλωθεί το μυαλό του πίσω στον τοίχο;

Σκρουτζάκος

Ε, που να σε πάρει ο διάβολος!

Νικόλαος

Μα τι έκανα πάλι;

Σκρουτζάκος

Όχι εσύ, παιδί μου. Πες μου, τι μπορώ να κάνω για σένα;

Νικόλαος

Να... χρειάζομαι κάποια χρήματα να ξεκινήσω ψυχοθεραπείες για την απώλεια του αείμνηστου πατέρα μου.

Χάρος

Όταν λες αείμνηστο; Και που ζούσε, κανείς δεν τον ήξερε.

Σκρουτζάκος

Φυσικά, εννοείται, όσα θες. Μισό λεπτάκι, να σου φέρω ένα πουγκί με χρυσές λίρες. Φτάνουν;

Νικόλαος

Δε θέλω να σας βάλω σε έξοδα...

Χάρος

Καλά σου λέει. Άσ' τον να φύγει, μήπως τον πατήσει καμιά άμαξα με άλογα, να γελάσω κι εγώ λιγάκι που είμαι στις μαύρες μου.

Σκρουτζάκος

Μην το συζητάς. Αρκεί να μου είσαι καλά.

Χάρος + Νικόλαος

Εγώ;

*Ο Σκρουτζάκος αγριοκοιπάει τον Χάρο και πάει σε μια συρταριέρα και
βγάζει ένα πουγκί με χρήματα*

Σκρουτζάκος

Έλα, μικρέ μου Νικόλα. Αυτά είναι για σένα. Ξεκίνα τις θεραπείες σου και
ό,τι χρειαστείς, εγώ είμαι εδώ.

Χάρος

Εγώ στο φτύσιμο, έτσι;

Νικόλαος

Σας ευχαριστώ πολύ, κύριε Σκρουτζάκη. Ο Θεός να σας έχει καλά.

Χάρος

Ναι, ο Θεός άλλη δουλειά δεν είχε.

Νικόλαος

Είστε ο καλύτερος άνθρωπος του κόσμου!

Χάρος

Θα γλείψεις κι άλλο ή θα περιμένουμε να σου στεγνώσει το σάλιο;

Σκρουτζάκος

Σ' ευχαριστώ πολύ, παλικάρι μου. Εύχομαι όλα να πάνε καλά.

Χάρος

Κι εγώ εύχομαι όλα να πάνε κατά διαόλου. Στα τσακίδια, κούτσαβλε!

Νικόλαος *[καθώς φεύγει]*

Σας ευχαριστώ, σας ευχαριστώ πολύ!

Και ο Νικόλας φεύγει βιαστικά, μετρώντας τα λεφτά

Χάρος

Τα τσέπωσε ο μολυβένιος στρατιώτης. Λοιπόν, φεύγω, γιατί βαρέθηκα τη θανατηφόρα ζωή μου εδώ μέσα. Σκρουτζάκη, θα ξαναπεράσω, γιατί τα πράγματα δεν είναι όπως τα βλέπεις.

Σκρουτζάκος

Τι εννοείς;

Χάρος

Βαριέμαι τώρα να σου πω. Ααα, ιδεάρα! Μήπως θες να πάθεις ένα εγκεφαλικό, να φύγουμε παρεούλα;

Σκρουτζάκος

ΟΧΙ! Άντε, πήγαινε, γιατί κι εγώ πρέπει να πάω στην πόλη για ψώνια. Έχω ένα σωρό δουλειές.

Χάρος

Κι εγώ, ένα σωρό αναδουλειές. Άι γεια σου τώρα.

Σκρουτζάκος *[τρώγοντας λίγο κέικ – μπουκωμένος]*

Άι γεια σου και σένα.

Και καθώς ο Χάρος φεύγει μέσα στη βαρεμάρα, κασμουριώνοντας, ο Σκρουτζάκος πνίγεται από το κέικ. Ο Χάρος επιστρέφει γρήγορα χαρούμενος

Χάρος

Έλα, Σκρουτζάκο μου, φτιάξε μου τη μέρα! Σε παρακαλώ, ψόφα!

Ο Σκρουτζάκος πίνει γρήγορα από το τσάι, συνέρχεται

Σκρουτζάκος

Μη χαίρεσαι. Μια χαρά είμαι.

Χάρος *[απογοητευμένος]*

Ε, που να με πάρει και να με σηκώσει. Θα μπω ταμείο ανεργίας, μου φαίνεται. Πάω να κάνω μια βουτιά στον Αχέροντα, να συνέλθω λιγάκι.

Και ο Χάρος φεύγει. Ο Σκρουτζίδης μαζεύει τον δίσκο και φεύγει κι αυτός

Σκηνή Τρίτη

*Μπαίνει η **αρραβωνιαστικιά** του Σκρουτζάκη, η **Μάρθα**. Κρατάει μια κούπα με τσάι στο ένα χέρι και ένα ρολό χαρτί τυλιγμένο στο άλλο, σαν πάπυρο. Πάει στην πολυθρόνα, κάθεται, πίνει μια γουλιά*

Μάρθα

Ωου. Απαίσιο είναι. Πικρό και χλιαρό σαν τις μέρες μου.

Αναστενάζει. Αφήνει την κούπα στο τραπεζάκι, χασμουριέται και κλείνει τα μάτια της. Βλέπει όνειρο, Βγαίνει μπροστά ο Νικόλας, μικρός. Κρατάει ένα τετράδιο κι ένα μολύβι. Κάθεται κάτω στη σκηνή και γράφει γρήγορα. Μετά από λίγο μπαίνει μια γυναίκα ντυμένη στα μαύρα, κρατώντας ένα ρόπαλο

Γυναίκα

Τι κάνεις εδώ, μπάσταρδο;

Νικόλας

Εεεε... τίποτα... τίποτα... κυρία διευθύντρια.

Γυναίκα

Πώς τίποτα; Πού το βρήκες το τετράδιο και το μολύβι πάλι; Τα προηγούμενα τα πέταξα.

Νικόλας

Εεεε... ξέρετε...

Γυναίκα

Ξεράδια. Φέρ' το δω.

Νικόλας

Όχι, όχι, είναι δικά μου.

Γυναίκα

Τίποτα εδώ μέσα δεν είναι δικό σου. Ακόμη και το ψωμί που τρώς, εγώ το αγοράζω. Φέρ' το εδώ, είπα, διαφορετικά...

*Η γυναίκα κουνάει απειλητικά το ρόπαλο που κρατάει. Ο Νικόλας της δίνει
διστακτικά το τειράδιο, ενώ κρύβει το μολύβι στην τσέπη του. Η γυναίκα το
παίρνει και διαβάζει*

Γυναίκα

Πάλι σ' αυτήν γράφεις;

*Ο Νικόλας σκύβει το κεφάλι, δεν μιλάει. Η γυναίκα σκίζει τη σελίδα και
την τσαλακώνει*

Γυναίκα

Σου είπα ότι δεν θα έχεις καμία επαφή ή επικοινωνία με даύτη. Απαγορεύεται το οποιοδήποτε πάρε-δώσε με τον έξω κόσμο, χωρίς την άδειά μου ή μέχρι να έρθει κάποιος να σε υιοθετήσει. Πράγμα, που θα γίνει πολύ σύντομα.

Νικόλας

Δε θέλω.

Γυναίκα

Τι είπες, μικρέ;

Νικόλας

Είπα, δε θέλω. Προτιμώ να μείνω εδώ μέσα.

Γυναίκα

Κι εγώ προτιμώ να σε ξαποστείλω, γιατί το ορφανοτροφείο πνίγεται από μπάσταρδα και χρέη. Λοιπόν, σήκω πάνω κι έλα μαζί μου.

Νικόλας

Γιατί, πού θα πάμε;

Γυναίκα

Εγώ στο γραφείο μου κι εσύ στο υπόγειο χωρίς ψωμί και νερό, μέχρι να βάλεις μυαλό. Προχώρα.

Νικόλας

Εγώ θα αποδράσω, να το ξέρεις.

Γυναίκα

Δε θα προλάβεις, γιατί θα σου σπάσω το ένα πόδι, οπότε και να αποδράσεις, το πολύ-πολύ μέχρι τη σιδερένια πύλη θα φτάσεις, Τσακίσου τώρα.

Η γυναίκα φεύγει μπροστά. Ο Νικόλας σηκώνεται, βγάζει το μολύβι του, και απειλητικά πάει από πίσω της. Η Μάρθα συνεχίζει να βλέπει όνειρο, καθώς παραμιλάει

Μάρθα

Μη, μην το κάνεις, αγόρι μου!!

*Εκείνη την ώρα μπαίνει ο Σκρουτζάκος, διαβάζοντας ένα χαρτί σκυμμένος
και ακούγοντας τα λόγια της Μάρθας, κοιτάζει πίσω του, σκοντάφτει,
πέφτει πάνω της και ουρλιάζουν και οι δύο από την τρομάρα τους*

Μάρθα + Σκρουτζάκος

Αααα!

Σκρουτζάκος

Αχ, αγαπημένη μου Μάρθα, συγνώμη, σε τρόμαξα;

Μάρθα *[ταραγμένη]*

Πού πήγε;

Σκρουτζάκος

Η ψυχή μου; Στην κούλουρη! Τι εννοείς;

Μάρθα

Τίποτα, τίποτα...

Σκρουτζάκος

Πώς ξύπνησες σήμερα, αγαπημένη μου;

Μάρθα

Οουουουφ... Όπως και χτες. Είμαι θλιμμένη και σήμερα...

Σκρουτζάκος

Τι μπορώ να κάνω γι' αυτό; Μήπως χρειάζεσαι χρήματα να πας για ψώνια,
να νιώσεις λίγο καλύτερα;

Μάρθα

Ωωω... τα λεφτά δε φέρνουν την ευτυχία...

Ο Σκρουτζάκος γελάει δυνατά

Μάρθα

Γιατί γελάς, Γεώργιε; Είπα κάτι αστείο;

Σκρουτζάκος

Ε; Όχι, όχι. Απλά, θυμήθηκα κάτι από πέρυσι... Αααααααααα. Ας είναι. Άκουσέ με. Θα πάω στην πόλη για κάτι ψώνια που μου ζήτησε η Αγγελικούλα να κάνω. Μήπως θες να έρθεις μαζί μου να ξεσκάσεις λίγο; Και ό,τι θες, θα σου το αγοράσω.

Μάρθα

Στην πόλη; Δε θέλω να πάω στην πόλη. Δεν μου αρέσει. Και δε θέλω κάτι ιδιαίτερο. Να, μονάχα δυο-τρία πράγματα. Έχω ήδη έτοιμη τη λίστα. Αν θες, πάρ' τη.

Σκρουτζάκος *[καθώς παίρνει το τυλιγμένο χαρτί-πάπυρο]*

Βεβαίως! Με μεγάλη μου χαρά, αρκεί να μου είσαι καλά.

Ο Σκρουτζάκος ανοίγει το ρολό και η λίστα φτάνει μέχρι κάτω στο πάτωμα

Σκρουτζάκος *[ξεροκαταπίνει]*

Αυτά είναι, γλυκιά μου, τα δύο – τρία πράγματα; Δηλαδή τα τρία – τέσσερα πώς θα ήταν;

Μάρθα *[βάζει τα κλάματα]*

Κανείς δεν με καταλαβαίνει... Πάω να πέσω...

Σκρουτζάκος *[τρομοκρατημένος]*

Τι; Πού πας να πέσεις; Μην κάνεις κακό στον εαυτό σου!

Μάρθα *[θυμώνει-αλλάζει ύφος]*

Για ύπνο, χρυσέ μου, για ύπνο. Α! Και όταν γυρίσεις, θα πρέπει πια να κανονίσουμε τα του γάμου μας. Σε λίγες μέρες θα αλλάξει ο χρόνος. Μου

είχες υποσχεθεί ότι θα παντρευτούμε όταν το χιόνι απλωθεί παντού σαν κάτασπρο σεντόνι.

Σκουρτζάκης *[μουρμουρά]*

Ναι, αυτό το είχα πει το καλοκαίρι. Εεε, μήπως θες, αγαπημένη μου, να τελέσουμε τους γάμους μας κάποιο καλοκαίρι, μια μέρα με καύσωνα, όπου ο ήλιος θα μας βαράει κατακούτελα και...

Μάρθα *[αγριεμένη]*

Γεώργιε! Τέλος! Θα γίνει αυτό που θα πω εγώ! Μη με στεναχωρείς κι εσύ. Επιβαρύνεται και η αδύναμη καρδούλα μου...

Σκουρτζάκος

Ναι, αγαπημένη μου... Έχεις δίκιο. Ζητώ συγνώμη... Πήγαινε να ξαπλώσεις κι εγώ τρέχω στην αγορά να προλάβω να τα πάρω όλα... Μη σε νοιάζει τίποτα.

Μάρθα *[μαλακώνει]*

Εντάτσει του τότε...

Σκουρτζάκος

Μήπως θα ήθελες, αγαπημένη μου, να ψάξω και για κάποιον καλό ψυχολόγο ή υπνοθεραπευτή, να μιλήσετε γι' αυτά που σε απασχολούν;

Μάρθα

Όχι, όχι. Δεν πιστεύω σε αυτά. Χαμένα χρήματα. Πάω στην κάμαρή μου. Θα τα πούμε στο δείπνο. Ώρα καλή.

Και η Μάρθα φεύγει.

Σκηνή Τέταρτη

Ο Σκρουτζάκος πάει στη συρταριέρα του να πάρει λεφτά, καθώς μονολογεί

Σκρουτζάκος

Όλα λάθος τα κάνω, πανάθεμά με, που να με πάρει να με σηκώσει ο διάολος.

Μπαίνει απότομα ο Χάρος, κρατώντας ένα θερμός στο ένα του χέρι και το δρεπάνι του στο άλλο

Χάρος

Να σε σηκώσω εγώ, ψυχούλα μου, τώρα που πίνω και την πρωτεΐνη μου;

Ο Σκρουτζάκος τρομάζει ξανά

Σκρουτζάκος

Ααααα! Πήγε η ψυχή μου στην κούλουρη!

Χάρος

Θα το 'θελα. Τι ψάχνεις εκεί;

Σκρουτζάκος

Λεφτά για τα ψώνια. Θα κατέβω στην πόλη.

Χάρος

Ααα, θα έρθω κι εγώ μαζί σου. Θέλω να πάρω ένα δρεπάνι. Τούτο δω δεν κόβει πολύ πια και χάνω ώρα με τα χράτσα χρούτσα.

Σκρουτζάκος

Κάνε ό,τι θες. Δεν είμαι στις καλές μου.

Χάρος

Εεεεμ, δεν είναι ζωή αυτή, Σκρουτζάκο μου. Θες, φεύγοντας, να σε αρπάξω από το μούσι και να σε πετάξω μέσα στο πηγάδι, να περάσω κι εγώ λίγο καλά; Χριστούγεννα έχουμε.

Σκρουτζάκος

ΟΧΙ!

Χάρος

Καλά, ντε. Μια ιδέα είπα.

Σκρουτζάκος

Προχώρα.

Χάρος *[ναζιάρικα]*

Να σου πω... Θα μου το κάνεις δώρο το δρεπάνι, γιατί ο Άδης δεν μου έχει δώσει ακόμη το δώρο Χριστουγέννων;

Σκρουτζάκος

Ναι, φυσικά. Και ό,τι άλλο θες!

Χάρος

Είσαι ψυχούλα. Λοιπόν, άκου τι άλλο θέλω...

Και φεύγουν...

Σκηνή Πέμπτη

Μπαίνει **το πνεύμα της μητέρας** του Σκουτζάκη, η κυρία **Ελπίδα**.
Πηγαίνει στη βιβλιοθήκη και παίρνει το ημερολόγιό της και ένα μολύβι.
Κάθεται στην πολυθρόνα, το ξεφυλλίζει λίγο κι έπειτα αρχίζει να γράφει

Μητέρα

Αγαπητό ημερολόγιο. Πλησιάζουν Χριστούγεννα και...

Χτυπάει το κουδούνι. Η μητέρα κοιτάζει προς τα έξω και κλείνει το
ημερολόγιό της. Μετά από λίγο μπαίνουν ο λογιστής, ο **Δημήτριος**, και
από πίσω ακολουθεί η Αγγελική

Λογιστής [εκνευρισμένος, με σανό επάνω του]

Είμαι δέκα λεπτά κρυμμένος στον στάβλο!

Αγγελική [τον καθαρίζει]

Ααα, γι' αυτό μυρίζετε...

Μητέρα [βάζει το μαντηλάκι της στο στόμα της]

Σαν μουλάρι με γαστρεντερίτιδα!

Λογιστής [ψεκάζεται με ένα άρωμα]

Να λείπουν οι παρατηρήσεις, Αγγελική, σε παρακαλώ. Τι έκανε κι αυτός
ο Σκουτζάκος τόση ώρα στον κήπο μόνος του; Άσε που έχω την εντύπωση
ότι παραμιλούσε.

Αγγελική

Και τι έλεγε δηλαδή;

Μητέρα

Ότι του λείπω;

Λογιστής

Δεν ξέρω. Ασυναρτησίες. Κάτι για ένα δρεπάνι, κάποια στιγμή φώναξε ένα «ΣΚΑΣΕ», μετά είπε «άσε ήσυχια τα μούσια μου», κατόπιν για ένα πηγάδι...

Μητέρα

Ααααα, είχε πέσει μικρός το χρυσό μου. Και όταν τον βγάλαμε, είχε ένα καρούμπαλο στο μετωπάκι του και κάτι φύκια στο στόμα του.

Αγγελική

Δεν ξέρω, κύριε Δημήτريε. Τώρα τελευταία δεν φαίνεται και πολύ καλά, είναι η αλήθεια. Από τότε που έγινε καλός και δοτικός με όλους, έχει αλλάξει τελείως. Τον λυπάμαι μερικές φορές.

Λογιστής

Τους πλούσιους να μην τους λυπάσαι. Έχουν όλα τα καλά του κόσμου. Αλίμονο από εμάς τους βιοπαλαισταί. Γι' αυτό σου λέω, Αγγελικούλα. Πρέπει να το βρούμε πρώτοι. Ποτέ δεν ξέρεις τι γίνεται. Τα οικονομικά του σπιτιού και η περιουσία του πάνε κατά διαόλου σιγά-σιγά. Όμως, αν το βρούμε και το πάρω στα χέρια μου, τότε...

Αγγελική

Θα με παντρευτείτε, κύριε Δημήτριε;

Πνίγονται και οι δύο [μητέρα & Δημήτριος] με το σάλιο τους

Αγγελική *[πανικοβάλλεται]*

Ο νονός! Ο νονός!

Λογιστής *[καθώς βήχει]*

Ποιος νονός; Έχει πεθάνει 15 χρόνια τώρα! Νερό, λίγο νερό!

Η Αγγελική τρέχει και βάζει ένα ποτήρι νερό, ενώ η μητέρα σηκώνεται και του δίνει μια σφαλιάρα. Ο Δημήτριος τρομάζει και κοιτάζει γύρω-γύρω. Η Αγγελική γυρνάει και τον βλέπει

Αγγελική

Τι πάθατε; Κάνετε λες και είδατε φάντασμα.

Λογιστής

Εεεε; Δεν ξέρω, κάτι με χτύπησε στο κεφάλι.

Αγγελική

Α, δεν είναι τίποτα. Μπαίνουν κάτι πουλιά πού και πού, από τα ανοιχτά παράθυρα. Μπορεί κάποιος να τράκαρε στο κεφαλάκι σας, που μοιάζει λίγο με φωλιά... Εεελάτε, πιείτε το νεράκι σας. Πω-πω, την κυρία Ελπίδα, μου θυμίσατε, τη μαμά του κυρίου ... Τρόμαξα. Έτσι τη χάσαμε πέρυσι τέτοιες μέρες.

Λογιστής

Ναι, ναι, το θυμάμαι πολύ καλά.

Μητέρα

Αλλά το ξεχάσατε γρήγορα.

Αγγελική

Και ήταν τόσο καλή γυναίκα και μητέρα.

Μητέρα

Μερσί, Ανζελίκ.

Λογιστής

Να ασχοληθούμε με τους ζωντανούς, Αγγελικούλα μου, και να αφήσουμε τους νεκρούς στην ησυχία τους; Μας πιέζει και ο χρόνος. Λοιπόν, πες μου, πού έφαξες, ώστε να αποκλείσουμε κάποια σημεία.

Αγγελική

Οουουου! Και πού δεν έψαξα. Στις ντουλάπες, στα πατάρια, στις αποθήκες, στις βαλίτσες, στα συρτάρια...

Λογιστής

Μα πού μπορεί να το έχει κρύψει ο άτιμος; Αυτή είναι η μόνη μου σωτηρία...

Αγγελική

Μην στεναχωριέστε, κύριε Δημήτريε. Κάπου θα είναι. Θα το βρούμε.

Λογιστής

Μακάρι. *Κι όταν έρθει στα χέρια μου, θα το πάρω και θα φύγω...*

Αγγελική

Τι είπατε;

Λογιστής

Εεεε; Λέω, όταν το βρούμε, θα ΣΕ πάρω και θα φύγουμε.

Αγγελική

Το λέτε αλήθεια, κύριε Δημήτριε; Θα φύγουμε μακριά από δω και θα παντρευτούμε επιτέλους σε κάποιο ρομαντικό νησί;

Λογιστής

Ναι, ναι, ακριβώς... Ααααα, μου ήρθε μια ιδέα.

Αγγελική

Σε ποιο νησί θα παντρευτούμε;

Λογιστής

Τι; Όχι, όχι. Για το πού μπορεί να το έχει κρύψει ο άτιμος! Πού πήγαινε μέχρι πέρυσι τρεις φορές την ημέρα;

Αγγελική

Στην τουαλέτα;

Λογιστής

Όχι! Στη σοφίτα!

Αγγελική

Έχει τουαλέτα εκεί;

Λογιστής

Αγγελική, σύνελθε! Όταν ο κύριός σου είχε μεγάλες εισπράξεις, πήγαινε πάντα στη σοφίτα, κλεινόταν μέσα, κι αυτό το έκανε τρεις φορές την ημέρα. Εκεί πρέπει να είναι!

Της μητέρας της πέφτει το ημερολόγιο από τα χέρια. Ο Δημήτριος και η Αγγελική γυρνάνε και βλέπουν στο πάτωμα το ημερολόγιο. Η Αγγελική τρέχει και το μαζεύει και ο Δημήτριος κοιτάζει τρομαγμένος γύρω του

Αγγελική

Αχ, πάλι έπεσε αυτό.

Λογιστής

Βρε Αγγελικούλα, σίγουρα δεν τριγυρνούν τίποτα φαντάσματα ή πνεύματα εδώ μέσα; Μήπως να φέρουμε τον παπά της ενορίας να κάνει κάναν αγιασμό, έναν εξορκισμό, έναν βελονισμό, έναν διαλογισμό, κάτι τέλος πάντων;

Αγγελική

Καλέ, πού ζείτε; Τι φαντάσματα και πνεύματα λέτε; Αλλά έτσι κι αλλιώς θα έρθει ο παπάς αύριο το πρωί. Κάθε χρόνο τέτοια εποχή τον φωνάζουμε.

Λογιστής

Ναι, ναι, να έρθει όσο το δυνατόν πιο σύντομα. Λοιπόν, πάμε στη σοφίτα να ψάξουμε; Δεν έχω πολύ χρόνο μπροστά μου.

Αγγελική

Α, δε γίνεται. Είναι κλειδωμένη.

Λογιστής

Τι; Από πότε;

Αγγελική

Από πέρυσι. Δεν πάει πια εκεί. Και το κλειδί το έχει επάνω του. Το φοράει στον λαιμό του.

Λογιστής

Ε, τότε πρέπει άμεσα να το πάρουμε.

Μπαίνει η Μάρθα

Μάρθα

Ποιο να πάρετε, κύριε Δημήτριά;

Λογιστής *[μόλις τη βλέπει, γλυκαίνεται]*

Εεεε; Τον αέρα μας, ναι, ναι, τον αέρα μας να πάρουμε, γιατί κάνει ζέστη εδώ μέσα, αγαπητή Μάρθα. Αν και μόλις μπήκατε, φέρατε μαζί σας ένα απαλό, ανοιξιάτικο αεράκι.

Μάρθα

Πάντα με τον καλό σας λόγο στο στόμα.

*Η Μάρθα απλώνει το χέρι της κι εκείνος το φιλάει. Το απλώνει και η
Αγγελική, αλλά δεν της δίνει σημασία*

Μάρθα

Πώς κι από δω; Δεν είχα ενημερωθεί για την επίσκεψή σας.

Λογιστής

Ναι, ήταν, ομολογώ, κάπως άξαφνη αλλά να, έχω χάσει τον ντοσιέ μου με
κάτι πολύτιμα έγγραφα, κι έλεγα μήπως κατά τύχη τον είχα ξεχάσει εδώ.

Αγγελική [*ζηλεύει κάπως*]

Όχι, δεν είναι εδώ, κύριε Δημήτريε, οπότε μπορείτε να πηγαίνετε. Νύχτωσε
πια. Ελάτε να σας συνοδεύσω μέχρι την πόρτα.

Μάρθα

Δεν χρειάζεται, Αγγελική. Θα τον ξεπροβοδίσω εγώ, γιατί θέλω να πάρω
και λίγο αέρα έξω στον κήπο, τώρα που βγήκαν και τα αστέρια. Εσύ
πήγαινε να ζεστάνεις τη σούπα. Όπου να 'ναι, θα γυρίσει και ο αφέντης
σου για το δείπνο.

Αγγελική [*μουτρωμένη*]

Αμέσως, κυρία. Καληνύχτα, κύριε Δημήτريε.

Λογιστής [*χωρίς να την κοιτάζει καθόλου*]

Εισ το επανιδείν... Αγαπητή μου, πάμε στον κήπο να μετρήσουμε μαζί τα
αστέρια;

Μάρθα [*γελώντας με το αστείο του*]

Αδύνατον. Φτάνουν ως το άπειρο.

Λογιστής

Όπως και ο θαυμασμός μου στο πρόσωπό σας... Παρακαλώ, περάστε.

Ο Δημήτριος και η Μάρθα φεύγουν. Όλη αυτή την ώρα, η μητέρα σημειώνει στο ημερολόγιό της μανιωδώς. Η Αγγελική τούς κοιτάζει που φεύγουν με ζήλεια

Αγγελική

Όλα δικά σου τα θέλεις, κακομαθημένη πριγκίπισσα. Αλλά θα έρθει η ώρα σου. Θα έρθει.

Και φεύγει θυμωμένη. Σηκώνεται και η μητέρα. Έχει ήδη γράψει στο ημερολόγιό της τρία γράμματα. Σκίζει τις σελίδες, καθώς θα μιλάει, τα βάζει σε φακέλους και τα κρύβει στη βιβλιοθήκη

Μητέρα

Τα πράγματα πάνε από το κακό στο χειρότερο. Θα καλέσω τα πνεύματα, απόψε κιόλας, όταν όλοι πέσουν για ύπνο. Πρέπει να λάβω δραστικά μέτρα...

Και φεύγει και η μητέρα, ενώ πνίγεται πάλι από το σάλιο της

Σκηνή Έκτη

*Μπαίνει το **καλό πνεύμα**, η Έιντζελ, που είναι γάτα. Στην αγκαλιά της κρατάει ένα πλαστικό σκυλί. Κοιτάζει γύρω-γύρω τον χώρο με επιφύλαξη. Μιλάει στο σκυλάκι της. Είναι γλυκιά, τρυφερή αλλά και λίγο φοβισιάρικα*

Έιντζελ

Εδώ πρέπει να είναι το σπίτι, Τσάρλι. Τι λες κι εσύ; Τι να πεις κι εσύ... Μα τι όμορφο σπίτι. Ααααχ, κάπως έτσι ήταν και το σπίτι που έμενα, μέχρι που... Τέλος πάντων.

Μυρίζει με τη μυτούλα της τον χώρο

Έιντζελ

Ααααχ, τι μυρίζει έτσι και μου έσπασε τη γλυκιά, ροζ μυτούλα μου; Κέικ βανίλιας, κουλουράκι κανέλας και...

*Μπαίνει το **κακό πνεύμα**, η **Μαρία Μόντε**, με ύφος επιβλητικό και ξινό. Πάνω από το αυτί της, στην πλευρά του μυαλού, θα έχει καρφωμένο ένα μολύβι*

Μόντε

ΚΑΦΕ!

Έιντζελ

Τι καφέ;

Μόντε

Θες να πω την ατάκα που έλεγες στον κόλαφο και ήταν άθλια;

Έιντζελ

Ορίστε; Ποια ατάκα; Ποιον κόλαφο;

Μόντε

Δε θα ασχοληθώ άλλο. Κουράστηκα ήδη. Τι είσαι εσύ; Γατόσκυλο;

Έιντζελ

Με λένε Έιντζελ, είμαι γατούλα και ανήκω στα καλά πνεύματα.

Μόντε

Τι λες; Και αυτό που κρατάς τι είναι; Μπρελόκ για τα κλειδιά σου;

Έιντζελ

Είναι ο Τσάρλι, ο αρραβωνιαστικός μου. Δηλαδή, παραλίγο αρραβωνιαστικός, γιατί μας πάτησε...

Μόντε

Να σου πω, γατάκι. Κοίταξε με προσεκτικά. Τι βλέπεις στο πρόσωπό μου;

Έιντζελ

Εεεε, βλέπω ένα πολύ όμορφο πρόσωπο, κάπως σκοτεινό βέβαια, μια κάπως μεγάλη μύτη, το ένα σας μάτι χάνει λίγο, κι έχετε... ένα μολύβι καρφωμένο στο μυαλό σας.

Μόντε

ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ, γατάκι. ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ υπάρχει στο πρόσωπό μου. Γι' αυτό, σταμάτα να μιλάς, γιατί αδιαφορώ για την ύπαρξή σου, Έιτζ.

Έιντζελ

Έιντζελ με λένε, όχι Έιτζ. Αυτό είναι αρρώστια.

Μόντε

Κι εγώ έχω αρρώστια με τα ζώα, και κυρίως αλλεργία στις γάτες. Γι' αυτό, κάτσε σε μια γωνιά και γλύφε τη γούνα σου!

*Μπαίνει η **Μπέιμπ**, το άσχετο πνεύμα. Είναι πολύ μοντέρνα ντυμένη [έρχεται από το μέλλον]. Κουλ. Άνετη και κάπως μαγκιόρα. Στην τσέπη της θα έχει ένα κινητό*

Μπέιμπ

Τι λέει, μπρο; Άργησα;

Μόντε

Εσύ τι είσαι πάλι; Καλικάντζαρος στο ξανθό;

Μπέιμπ

Είμαι η Μπέιμπ, το άσχετο πνεύμα.

Έιντζελ

Γεια σου, Μπέιμπ. Τι ωραίο στυλ που έχεις. Εγώ είμαι η Έιντζελ, κι αυτός είναι ο Τσάρλι, ο αρραβωνιαστικός μου.

Μπέιμπ

Έλα, ρε γατόνι. Σε βρίσκω πολύ προχώ.

Μόντε

Τι εννοείς «άσχετο πνεύμα», νιάνιαρο;

Μπέιμπ

Εννοώ, πως είμαι άσχετη με τα πάντα, αλλά πάω όπου με καλούν, κι έτσι ήρθα κι εδώ. Εσύ ποια είσαι; Τι ρόλο βάρας;

Μόντε

Είμαι η Μαρία Μόντε, αλλά επειδή όλοι μου ζητούσαν σόρι, με φωνάζουν Μοντεσόρι. Ήμουν εκπαιδευτικός και είχα δικό μου ορφανοτροφείο.

Μπέιμπ

Νταξ, για να το λες, έτσι θα είναι... αν και πιο πολύ μου θυμίζεις τσατσά σε στουντιάκι. Ξέρς τι εννοώ.

Μόντε

Τι λέει αυτό, μωρέ;

Μπέιμπ

Να σου πω. Και το μολυβάκι στο κρανίο, τι φάση; Μόδα κι έτσι;

Μόντε

Τι γλώσσα μιλάς; Μου το κάρφωσε ένα μπάσταρδο.

Μπέιμπ

Γουστάρω, ρε. Σου πάει. Ταιριάζει με τη μύτη σου, που είναι σαν μαρκαδόρος.

Μόντε

Ρε, ασταδ...

Έιντζελ *[επεμβαίνει]*

Άρα, είμαστε το καλό, το κακό και το άσχετο πνεύμα! Συναρπαστικό το βρίσκω.

Μόντε

Δεν πας να βρεις καμιά άμμο να κατουρήσεις; Λοιπόν, μικρές, εδώ έχουμε δουλειά.

Μπέιμπ

Ναι, να το συντομεύουμε, όμως, γιατί γιατί μπετώνω σιγά σιγά.

Μόντε

Να σου πω, καλικάντζαρε. Για είκοσι κιλά πνεύμα, σαν πολλή μαγκιά δεν έχεις;

Μπέιμπ

Έτσι είμαστε εμείς τα πνεύματα από το μέλλον. Τα σέρνουμε.

Έιντζελ *[ενθουσιασμένη]*

Ποιο μέλλον; Αχ, μη μου πεις. Έρχεσαι από το μέλλον;

Μπέιμπ

Ναι, ρε μπρο, άσε. Σε μένα έλαχε το κληράκι κι έχω κριντζάρει φουλ.

Έιντζελ

Αχ, έχεις τόσα να μας πεις κι εγώ τόσα να σε ρωτήσω. Πώς είναι στο μέλλον;

Μπέιμπ

Δε θες να ξέρεις. Μαυρόχαλο.

Μόντε

Θα παραγγείλετε; Να φέρω κάτι καθώς τα λέτε;

Έιντζελ

Αχ, κυρία Μόντε, σόρι, έχετε δίκιο, απλά παρασύρθηκα από τον ενθουσιασμό μου για την Μπέιμπ, και...

Μόντε

Κλείσ' το, γιατί θα σου δώσω να φας την ουρά σου!

Μπέιμπ

Λοιπόν, μαντεύω. Εσύ παρθένα, κι εσύ το έχεις δουλέψει καλά το εργαλείο. Πιάνω τα βάιμπς.

Μόντε

Αχ, θα με νευριάσει η κατσαρίδα. Λοιπόν, στο θέμα μας. Αυτή η Ελπίδα, η μάνα του Σκρουτζάκου, είπε ότι μας έχει αφήσει τρεις φακέλους στη βιβλιοθήκη. Κατοικίδιο, πήγαινε να τους φέρεις.

Έιντζελ

Αμέσως!... Μου κρατάτε λίγο τον Τσάρλι μια στιγμούλα;

Μόντε

Φυσικά. Με μεγάλη μου χαρά.

Η Έιντζελ πάει στη βιβλιοθήκη, η Μπέιμπ κάθεται βαριεστημένα σε μια πολυθρόνα και η Μόντε πετάει το σκυλί εκτός σκηνής, Μπαίνει η Αγγελική μ' έναν δίσκο που έχει καφέ, κέικ, κουλουράκια κλπ. Την κοιτάνε και τα τρία πνεύματα και παγώνουν. Η Αγγελική αφήνει τον δίσκο στο τραπέζι, πάει να καθίσει στην πολυθρόνα, αλλά κάτι θυμάται

Αγγελική

Αχ, ξέχασα να στύψω κι έναν φρέσκο χυμό πορτοκάλι. Μα τι χαζούλα που είμαι, ωρίτσες – ωρίτσες.

Και φεύγει. Τα πνεύματα ξεπαγώνουν

Μόντε

Πάνω στην ώρα. Πεθαίνω για ένα φλιτζάνι καφέ.

Μπέιμπ

Κι εγώ πεθαίνω για ένα κουλουράκι κανέλας. Ελπίζω να είναι με στέβια.

Έιντζελ

Κι εγώ, ομολογώ, ότι πεθαίνω για λίγο κέικ βανίλιας.

Μπέιμπ

Ρε, πόσο να πεθάνουμε κι εμείς; Αφού είμαστε πνεύματα.

Μόντε

Κάνουμε και πνεύμα τώρα, άσχετη; Ψιψίνα, φέρε τους φακέλους.

*Η Έιντζελ μοιράζει τους φακέλους στην καθεμία και πάει να καθίσει στη
μία πολυθρόνα*

Μόντε

Τι κάνεις, γατάκι; Εσύ στο πάτωμα. Μην τα ισοπεδώσουμε και όλα.

Έιντζελ

Κυρία Μόντε, σόρι...

*Τα τρία πνεύματα ανοίγουν τους φακέλους και διαβάζει η καθεμία το δικό
της γράμμα, καθώς τρώνε και πίνουν. Μετά από λίγο...*

Μόντε

Μάλιστα... Έχουμε δουλειά. Λοιπόν, εγώ φεύγω. Χάρηκα που... δεν θα
σας ξαναδώ.

Μπέιμπ

Κι εγώ θα φύγω. Πρέπει να πάω σε ένα ρέιβ πάρτι. Θα έχει πολύ μπιφ.

Μόντε

Σε περίπτωση που σε ρωτήσαμε, μπαμπούρι.

Έιντζελ

Ε, τότε, κι εγώ πρέπει να φύγω, αν και μου αρέσει πολύ αυτό το σπίτι. Θα ήθελα να μένω εδώ μαζί με τον Τσάρλι μου... Ωχ! Πού πήγε ο Τσάρλι μου; Κυρία Μόντε, σας τον είχα δώσει να τον κρατήσετε για λίγο.

Μόντε

Ε, ναι, αλλά το ζωντανό έφυγε από την αγκαλιά μου και πήγε...

Έιντζελ *[τρομοκρατημένη]*

Πού;

Μόντε

Στο χριστουγεννιάτικο δέντρο να κατουρήσει. Δε θα ασχοληθώ άλλο με εσάς.

Έιντζελ

Αχ, μη μου λέτε τέτοια. Δεν τον αφήνω ποτέ μόνο του. Φεύγω!

Μόντε

Δε θα μας λείψεις.

Μπέιμπ

Κάτσε, ρε Κίττυ, να βγάλουμε μια σέλφι, να τη δείξω στο μπος.

Έιντζελ

Τι να βγάλουμε; Τι είναι αυτό;

Η Μπέιμπ βγάζει ένα κινητό

Μπέμπ

Κινητό τηλέφωνο. Έλα, πάρε πόζα!

Η Μπέμπ παίρνει πόζα και η Έιντζελ είναι αμήχανη και τη μιμείται

Έιντζελ

Αχ, έχω τόσα να μάθω από σένα. Όμως, πρέπει να φύγω. Να βρω τον Τσαρλούκο μου... Τσάρλι; Τσάρλι; Πού πήγες, αγάπη μου;

Και η Έιντζελ φεύγει γρήγορα

Μπέμπ

Την κάνω κι εγώ.

Μόντε

Μπορείς να ΜΗΝ μου ξαναμιλήσεις, δείγμα δωρεάν;

Μπέμπ

Οκ, ρε Μόντε. Σόρι! Μην τα παίρνεις στο κρανίο. Θα σπάσει το μολύβι. Παίρνω και τα κουλούρια. Εσύ δεν τα χρειάζεσαι. Έχεις γοφίδια.

Μόντε

Ε, που να σε πάρει ο...

Και η Μπέμπ παίρνει μαζί της όλα τα κουλουράκια

Μπέιμπ

Μπαί, μπιτς!

*Η Μόντε πίνει μια τελευταία γουλιά από τον καφέ και πάει να φύγει,
καθώς μπαίνει η Αγγελική με έναν χυμό πορτοκάλι στα χέρια της. Βλέπει
τον δίσκο που έχουν αδειάσει όλα*

Αγγελική

Αχ, καλέ πού πήγαν όλα; Πού είναι το κέικ, τα κουλουράκια και ο καφές;
Μήπως μπήκε κάποιος κλέφτης μέσα στο σπίτι;

Η Μόντε πάει πίσω της και σκύβει στο αυτί της

Μόντε

Σκάσε κι εσύ, μυξοπαρθένα.

*Χτυπάει το κουδούνι. Η Αγγελική ουρλιάζει από την τρομάρα της και η
Μόντε γελάει δυνατά*

Τέλος Πρώτης Πράξης

Συνεχίζεται...

Το θεατρικό έργο υπόκειται σε πνευματικά δικαιώματα και το παρόν απόσπασμα είναι μόνο για ανάγνωση και όχι για χρήση.

Επικοινωνήστε στο mail : kivotostistexnis@gmail.com

για την αγορά των πνευματικών του δικαιωμάτων